

Adéu al rocker amb cara de bon jan

comiat dels escenaris?miguel ríos va actuar ahir a la nit al festival jardins de cap roig en el penúltim concert a l'estat espanyol de la gira amb la qual posa el punt i final a la seva carrera musical

CALELLA DE PALAFRUGELL | ALFONS PETIT

El d'ahir al Festival Jardins de Cap Roig de Calella de Palafrugell va ser el penúltim concert de Miguel Ríos a l'Estat espanyol (l'últim serà a Sevilla el setembre) abans de tancar a Llatinoamèrica la gira que va iniciar l'any passat i amb la qual assegura que posa el punt final definitiu a la seva carrera.

Fa més de mig segle que es va enfilem per primer cop a un escenari, encara que llavors es feia dir Mike Ríos i el presentaven com el "rei del Twist". Ahir, en canvi, va ser un vell rocker anomenat Miguel Ríos qui es va acomiadar, diu que definitivament, del seu públic de les comarques gironines. Ho va fer en un concert no tan multitudinari com aquella mítica Festa del Mil·lenni que el 1983 va reunir 15.000 persones a l'Estadi del Girona FC -amb Luz Casal i Leño de teloners-, però sí molt intens, com totes les actuacions d'aquest bad boy que no ho era -la seva cara de bon jan l'ha delatat des de sempre-, que s'ha fet un fart de vendre discos, i d'actuar, i de col·laborar amb altres artistes, arreu de l'Estat espanyol i a l'Amèrica Llatina.

La nostàlgica Memorias de la carretera va ser la cançó elegida per obrir el recital d'ahir a Calella, que va encadenar amb un tema que sonava curiosament estrany en un recinte com el de Cap Roig, Bienvenidos (Buenas noches, bienvenidos, hijos del rock and roll, os saludan los aliados de la noche...) però que s'ha convertit en imprescindible en el repertori de l'artista de Granada. De fet, el mateix Miguel Ríos va fer referència en diverses ocasions a l'"alcúnia" del recinte on estava tocant, i fins i tot es va mostrar molest perquè a alguns espectadors no els van deixar entrar al recinte fins que no s'acabessin les primeres cançons del concert. "Sembla l'òpera això", va afirmar. "Això no se li fa a algú que ha pagat 90 euracos", va reblar, tot afegint que "si ho arribo a saber paro de tocar perquè puguin entrar".

Acompanyat per una banda molt contundent integrada per 7 músics (dos guitarres, baix, teclats, bateria, saxo i trompeta), Miguel Ríos va oferir un espectacle de més de dues hores en el qual va mostrar una extrema complicitat amb el seu públic, va repassar bona part dels seus temes més populars (no hi van faltar Antinuclear, El río, Un caballo llamado muerte, Yo sólo soy un hombre, Vuelvo a Granada, Nueva Ola, Niños eléctricos...).

L'hora dels adéus

Per al final de l'espectacle es va reservar les emotives Blues del Autobús i Santa Lucía, i ja en els bisos va homenatjar companys de trinxera en la història del rock a l'Estat espanyol, com Burning -Mueve tus caderas- o Leño -Maneras de vivir-. I va interpretar Bye bye Ríos, la cançó que va crear especialment quan va començar ja fa més d'un any el seu comiat definitiu dels escenaris, i l'inevitable Himno a la alegría, el tema que (amb la col·laboració involuntària de Beethoven) va enregistrar l'any 1969 i que va canviar absolutament la seva vida: en va vendre set milions de còpies a tot el món, va ser número u de vendes a Espanya, per suposat, però també als Estats Units, Alemanya, França i el Regne Unit i va triomfar també en indrets tan distants com Japó, Suècia, Àustria, Holanda i el Canadà.

Era l'apoteosi final que esperaven els espectadors que van omplir el recinte del Festival de Cap Roig, que no eren 15.000 com aquell estiu del 1983 però que van saltar i ballar d'una manera desacostumada en el recinte -fins i tot persones d'edat tan "avançada" com el mateix Ríos-, i que van acomiadar amb una ovació igualment sentida un artista que s'ha convertit en una autèntica referència en la història del rock en castellà i que s'ha

sabut adaptar als nous temps: aquell "rei del twist" inicial va deixar pas al rocker que sempre ha estat Miguel Ríos, precursor de les grans gires estiuen?ques amb espectacles com Rock & Ríos, El rock de una noche de veranoRock en el ruedo, i que amb el temps va saber anar evolucionant -vist que els saltirons per l'escenari, les malles de ratlles i les samarretes sense mànigues acompanyades de tirants va arribar un moment que ja no li acabaven de sentar bé- cap a territoris més pausats, en els quals habiten el blues i les big bands, la qual cosa li va permetre d'altra banda col.laborar també amb artistes gens sospitosos de rockers, com Joan Manuel Serrat, Victor Manuel i Ana Belén.

Ara assegura que li ha arribat el moment de retirar-se. Tot i que ja fa més d'un any que ho va dient, la cara de bon jan que fa porta a creure'l. Bye, bye, Ríos, doncs. I gràcies.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/estiu/2011/08/11/adeu-rocker-cara/507508.html?utm_source=rss